

TADEUSZ GAJL

HERBY
SZLACHECKIE
POLSKI
POROZBIOROWEJ

1772 - 1918

Tekst, ilustracje, układ – Tadeusz Gajl
e-mail: gajl_t@2n.pl

© Wydawnictwo „L&L” Sp. z o.o.
© Tadeusz Gajl

Książka została wykonana
częściowo z materiałów
dystrybuowanych przez firmę PANTA
91-202 Łódź, ul. Warecka 3a
tel. 0 (42) 650 92 00, fax. 0 (42) 650 92 12

Do produkcji użyto:
papieru objętościowego Vega 1,4 120 g,
okleiny płóciennej Vivella 4890

Druk i oprawa – ZPW „Pozkal”, Inowrocław

Wydanie I, Gdańsk 2005

ISBN 83-88595-98-9
ISBN 83-89390-28-0

Wydawnictwo L&L Sp. z o.o.
80-445 Gdańsk, ul. Kościuszki 38/3
tel. (058) 520 35 57, 520 35 58
fax (058) 344 13 38
www.ll.com.pl

ZPW „Pozkal”
88-104 Inowrocław, ul. Cegielnia 10/12
tel. (052) 35 42 700
fax (052) 35 42 705
e-mail: firma@pozkal.com.pl

TADEUSZ GAJL

HERBY
SZLACHECKIE
POLSKI
POROZBIOROWEJ

1772-1918
TYSIĄC HERBÓW

SUPLEMENT
180 HERBÓW
RZECZYPOSPOLITEJ
OBOJGA NARODÓW
13 TYSIĘCY NAZWISK SZLACHTY
O ZAPÓMNIANYCH HERBACH

L&L
POZKAŁ
GDAŃSK 2005

W

SIERPNIU 1772 ROKU ROSJA, PRUSY I AUSTRIA

dokonały pierwszego rozbioru Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Ponad jedna trzecia ludności i niemal jedna trzecia powierzchni przeszły pod władanie ościennych monarchii. Proces unicestwiania potężnego przed laty państwa Piastów i Jagiellonów trwał do 25 listopada 1795 r., gdy po trzecim, ostatecznym rozbiorze, król Stanisław August Poniatowski zrzekł się polskiego tronu.

Przez te 23 lata kurczenia się Rzeczypospolitej powstało wiele nowych herbów polskiej i litewskiej szlachty, szczególnie podczas Sejmu Czteroletniego. Jednocześnie w Wiedniu, Berlinie i Petersburgu trzech cesarzy ustalało zasady weryfikacji pozycji społecznej nowych poddanych i nadawało również szlachectwo nowym obywatelom.

Na 725 tysiącach km² Rzeczypospolitej żyło około 12,5 miliona mieszkańców, z których około 1,2 miliona stanowiła szlachta.

Stan szlachecki od wieków budujący swą siłę i niezależność, zdobywający wszystkie dostępne przywileje, z chwilą przejścia pod obce panowanie stracił swój status całkowicie. Jego prawna sytuacja była bardzo niekorzystna. Z powodu braku w Rzeczypospolitej jakiegokolwiek urzędu rejestrującego szlachtę udokumentowanie przynależności do stanu było często bardzo trudne. Szlachta uboga, a taka przeważała ilościowo, szczególnie na Mazowszu i Podlasiu, ale też na południu Polski, do dokumentów, papierów miała stosunek pogardliwy i niechętny, co pięknie opisał Mickiewicz w „Panu Tadeuszu”. Drewniane dworki płonęły często, tak jak i siedziby parafialnych archiwów. Polska specyfika heraldyczna wiążąca z jednym herbem wiele rodów powodowała, że herby nie były identyfikatorem rodziny. Zapominano więc często o nim całkowicie. Sygnetami, raczej rzadkimi u szlachty uboższej, posługiwano się dowolnie, wypożyczając je sąsiadom lub od sąsiadów w razie sądowej czy innej urzędowej potrzeby. Najczęstszą i w zasadzie jedyną kontrolą przynależności do szlachty była opinia sąsiedzka rodzin przez stulecia trwających na tym samym terenie.

Monarchiom zaborczym daleko było do swobód demokratycznych Rzeczypospolitej, ich szlachta była sformalizowana, udokumentowana i zatwierdzona przez odpowiednie państwowe urzędy. Nawet chęć zjednania sobie przez nowych władców najważniejszego stanu zagarniętej Rzeczypospolitej nie mogła spowodować zmiany podstawowych zasad prawnych organizujących elitę państwa.

Po rozbiorach szlachta polska i litewska stała się szlachtą państwa nieistniejącego, o wątpliwej, bo niepotwierdzonej urzędowymi dokumentami autentyczności. Warto wspomnieć, że w Rzeczypospolitej indygenatu, czyli zaliczenia obcego szlachcica do szlachty własnej, udzielano bardzo niechętnie, a dowodu zagranicznego szlachectwa wymagano bardzo skrupulatnie. Tak więc wymagania zaborców wobec nowych poddanych były zrozumiałe i uzasadnione. Inną sprawą jest użycie tych procedur do celów dyskryminacyjnych i politycznych. Udowodnione pochodzenie nie determinowało odzyskania dawnej pozycji społecznej.

Zaborcy stosowali bardzo podobne kryteria weryfikacyjne: dyplomy nobilitacyjne, posiadane w przeszłości urzędy, własność ziemska, stopnie oficerskie, funkcje

poselskie. Na ogół wystarczyło spełnienie jednego z tych warunków. Prawdziwą trudność sprawiało udokumentowanie ciągłości pokoleń.

W każdym zaborze inaczej rozwiązywano problem weryfikacji szlachectwa.

W zaborze pruskim legitymowanie było najłatwiejsze z powodu wyraźnego odróżniania się szlachty od reszty społeczeństwa, zarówno zamożnością, jak też wykształceniem i obyczajowością. Procedura była prosta i prowadzona przez zawodowego urzędnika. Szlachta przynależąca do tego stanu w sposób niejako oczywisty musiała jednak podpisać listy wasalne lub hołdownicze, deklarując lojalność wobec nowego władcy. W przypadku wątpliwości należało udowodnić, że rodzina od co najmniej stu lat uważana jest za szlachecką, co powodowało otrzymanie certyfikatu szlachectwa. Świadomość posiadanego herbu była na tych terenach najwyższa, z czego wynika brak modyfikacji herbów podczas legitymacji. W zaborze pruskim, poza niezbyt długim okresem, kiedy należała do niego część Mazowsza, szlachta była mniej liczna, żyjąc w stosunkowo mało (w porównaniu do innych terenów) rozdrobnionych gospodarstwach. Weryfikacja szlachty w tym zaborze nie miała więc charakteru tak masowego jak w pozostałych.

Herb Prus

W zaborze austriackim, bardzo gęsto zaludnionym i z wieloma niewielkimi posiadłościami ziemskimi, legitymacja trwała wiele lat i nie objęła całej polskiej szlachty. Powołana w tym celu specjalna komisja, złożona z pięciu wybitnych przedstawicieli arystokracji polskiego pochodzenia, okazała się mało sprawna, od 1782 r. sprawy legitymacji przejęły sądy grodzkie i ziemskie, a po 1788 r. Wydział Stanów – urząd, na którego czele stał gubernator Galicji. Od 1817 r. uznanie przynależności do szlachty było wyrazem łaski cesarza. Zjawisko zapomnienia herbu przez rody szlacheckie było w tym zaborze częstsze niż w pruskim, a zatem więcej występuje herbów zmodyfikowanych, wynikających z tradycji ustnej, opowiedzianych przy legitymacji. Potomkowie urzędów senatorskich, wojewodów, hetmanów i wysokich urzędów koronnych w Rzeczypospolitej mieli prawo ubiegać się o tytuł hrabiego. Tytuł barona przysługiwał potomkom urzędów ziemskich. Nadanie tytułu wiązało się z dość wysoką opłatą i zależało od uznania cesarza. Wiązało się to z nadaniem nowego herbu z odpowiednimi udostojnieniami. Bardzo duża część naszej arystokracji pochodzi z tego okresu z tego zaboru, ponieważ tylko w nim tytuły zależały w dużym stopniu od starych zasług.

Rosja zagarnęła ponad 60% obszaru Rzeczypospolitej i niemal połowę ludności. W tym zaborze najmocniej uwidocznił się polityczny charakter legitymacji szlachty, szczególnie na terenach dawnego Wielkiego Księstwa Litewskiego i Wołynia. Legitymację przeprowadzały heroldie rosyjska i Królestwa Polskiego (lata 1836 -1861) poprzez gubernialne deputacje szlacheckie. Część szlachty nieposiadającej ziemi zdegradowano do statusu chłopów lub mieszczan. W tym zaborze pojawia się największa ilość herbów dowolnie wziętych z herbarza lub zmodyfikowanych wskutek złego zapamiętania. Deputacje szlacheckie na terenach dawnej Rzeczypospolitej, obsadzone przeważnie przez Polaków, były przychylnie nastawione do petentów, a rosyjska władza nie przywiązywała wagi do kształtu herbów.

W tym okresie pojawiają się więc herby o nowym kształcie, będące odmianami, których jedynym uzasadnieniem są dyplomy heroldii carskich. Dla wielu rodów są one jedynym udokumentowanym znakiem rodowym.

Znaczną ilość herbów z okresu rozbiorowego stanowią herby związane z nadaniem bądź potwierdzeniem tytułu arystokratycznego. Właściciele rozległych i rozrzuconych po kilku zaborach majątków starali się podeprzeć swój prestiż tytułami hrabiów czy też baronów. Wymagało to starań o potwierdzenie tytułu w każdym zaborze odrębnie. Stąd też niejeden ród arystokratyczny posiadał kilka herbów wynikających z nadań wszystkich zaborców.

Największą ilość nowych herbów w latach 1772–1918 dały akty nobilitacyjne. Wszystkie cesarstwa miały w tej dziedzinie podobną politykę i zasady. Nobilitowano oficerów i urzędników po – ustalonej arbitralnie w każdym zaborze – ilości lat służby w odpowiedniej randze. Szlachectwo dawały także określone order i odznaczenia, szczególnie wojenne.

Ponadto monarcha do szlachty przypuszczał ludzi odpowiednio dla dworu, państwa i społeczeństwa zasłużonych. Niejednokrotnie wraz z nobilitacją następowało nadanie tytułu arystokratycznego, co szczególnie częste było w zaborze austriackim.

Herb Rosji

Nieliczne nowe herby z tego okresu związane z tytułem hrabiowskim nadane były przez papieży za działalność charytatywną i zasługi dla Kościoła.

Odrębną grupę herbów stanowią nobilitacje i utytułowania Cesarstwa Francuskiego. Wielu oficerów dwóch polskich legionów armii Napoleona Bonaparte za swe zasługi wojenne stało się kawalerami, baronami i hrabiami Cesarstwa. Herby te cechuje pewna ideowa niekonsekwencja w ich konstrukcji: w miejsce hełmów w koronach wprowadzone są republikańskie, antymonarchistyczne birety. W tym czasie w Księstwie Warszawskim nobilitowano kilka osób. Po Kongresie Wiedeńskim nowi władcy niejednokrotnie potwierdzali

nobilitacje i tytuły Cesarstwa Francuskiego. Często zdarzało się również, że właściciele lub ich potomkowie wracali do dawniejszych herbów rodowych.

Bardzo zróżnicowane jest rozeznanie o nobilitacjach zaborców. Pruskie są nieliczne i niewyodrębnione z pozostałych państw niemieckiego cesarstwa. Znana jest większość nobilitacji austriackich, a zabór ten miał swą odrębność administracyjną w postaci Królestwa Galicji i Lodomerii, zachowały się również archiwa z tego terenu, znakomicie opracowane i wydane przez historyka Sławomira Górczyńskiego. W Austrii szlachta nieutytułowana posiadała 2 stopnie – Adel i Ritter; polska szlachta wylegitymowana zaliczona była do wyższego.

Najgorzej przedstawia się sytuacja zaboru rosyjskiego. Archiwa Królestwa Polskiego spłonęły w Warszawie podczas II wojny światowej, petersburskie zaś, jak też gubernialne, w ZSRR nie były ani udostępniane, ani badane, i czekają nadal na swych odkrywców.

Ponieważ podczas niemal 150 lat trwania zaborów struktury i nazwy państw zaborczych ulegały zmianie, przy opisie herbów różnie pokazywane jest ich pochodzenie w sposób umożliwiający ich dzisiejsze łatwe odczytanie. Jedynym chyba skrótem wymagającym wyjaśnienia jest S.I.R – Sanctum Imperium Romanum, czyli Święte Cesarstwo Rzymskie Narodu Niemieckiego, istniejące od X wieku, które po 1806 r. przekształciło się w cesarstwa austriackie (z królestwem Galicji) i niemieckie, z najsilniejszym jego państwem – Prusami.

Wskazanie Rosji jako państwa pochodzenia herbu oznacza województwa dawnej Rzeczypospolitej niewchodzące w skład Królestwa Polskiego.

Książka niniejsza jest kontynuacją „Herbów szlacheckich Rzeczypospolitej Obojga Narodów”. Dlatego też znajdują się w niej uzupełnienia i poprawki do tamtej pracy w postaci suplementu. Oba tomy pokazują znakomitą większość herbów szlachty z terenów dawnego państwa Piastów i Jagiellonów. Ogromna zmienność granic i losów, a także wojny i kataklizmy dziejowe na tych terenach powodują jednak, że duża liczba herbów nie jest już znana i zapewne nigdy poznana nie będzie.

Brak królewskiej heraldii oraz przynależność wielu rodów do jednego herbu spowodowały, że stosunek szlachty do swych herbów był w bardzo wielu wypadkach co najmniej niedbały. Zaskakująco duża część szlachty nie znała swych herbów. Jak duża to część, można wywnioskować ze znajdującego się na końcu tej książki spisu nazwisk szlacheckich o nieznanym z wizerunków ani opisów herbach. Ich liczba – 13 tysięcy – nie jest oczywiście kompletna, jak i wszystkie dane dotyczące polskiej heraldyki. Ale w stosunku do równie niepełnej liczby nazwisk ze znanymi herbami (20 tysięcy) pozwala ona przypuszczać z dużym prawdopodobieństwem, że ponad jedna trzecia polskiej szlachty nie wiedziała, jakiego jest herbu! Jest to zjawisko zupełnie unikalne na skalę światową. Brak rozeznania szlachty w swych herbach może być jeszcze większy, bowiem wiele rodów podczas weryfikacji szlachectwa w czasie zaborów podawało swe herby dość dowolnie, a urzędy legitymujące przywiązywały wagę jedynie do najistotniejszych faktów świadczących o statusie osoby weryfikowanej. Natomiast dane o herbach z dokumentów potwierdzających szlachectwo przez carskie i cesarskie heroldie wchodziły do spisów herbów znanych. Często są wypadki przypisania sobie przez weryfikowaną rodzinę herbu całkowicie innego niż ten właściwy, zagubiony w meandrach historii.

Mimo że w obu swych książkach dystansuję się od genealogii i przede wszystkim pokazuję herby, uważam jednak, że pomijanie takiej ilości nazwisk, a więc i rodów szlacheckich niewpisywanych do żadnych albumów z herbami, jest dla nich krzywdzące i stanowi spore utrudnienie w mobilizacji do szukania swych korzeni i źródeł pochodzenia. A jest przecież rzeczą bezsporną, że szlachta znająca swoje herby nie jest w żadnym stopniu lepsza, ważniejsza ani bardziej godna szacunku od tej, która wygląd lub nazwę swych herbów podczas setek lat historii pozapominała i pogubiła. Sytuacja taka powstała zarówno z powodu specyfiki polskiej heraldyki, przypisującej jeden herb wieluset czasem rodom, jak i braku odpowiedniej inicjatywy królewskiej lub sejmowej powodującej urzędowy nadzór nad właściwym stosowaniem herbów.

Herb Austrii

SOKOLNICKI, Nowina odm.
hrabia
Prusy, 1816

SOLSKI
Rosja, po 1797

SOLSKI
Ritter
Galicja, 1778

SPATSCHEK
Galicja, 1787

SPENSBURG
Galicja, 1790

SPIELMANN
baron
Galicja, 1786, 1790

STADNICKI, Szreniawa odm.
hrabia
Galicja, 1784

STADNICKI, Szreniawa odm.
hrabia
Galicja, 1783; Rosja, 1809
Król. Polskie, 1824

STADNICKI II, Szreniawa odm.
hrabia
Galicja, 1783

SWARZYŃSKI
Kot morski odm
Prusy.

SZACHŁACKI
Galicja, 1782

SZAFONSKI
Rosja, po 1797

SZALA
rodu Radoszkowskich
Król. Polskie, 1828

SZALA-NOWINA
rodu Kwiatkowskich
Król. Polskie, 1836

SZANIAWSKI, Junosza odm.
hrabia
Galicja, 1800

SZANTYR
hrabia
Rosja, 1819

SZELISKI, Szeliga odm.
hrabia
papież Leon XIII, 1894

SZEMBEK
hrabia
Prusy, 1816; Król. Polskie, 1824

TADEUSZ GAJL

HERBY SZLACHECKIE

RZECZYPOSPOLITEJ
O B O J G A
N A R O D Ó W

HERBY
SZLACHECKIE
RZECZYPOSPOLITEJ
O B O J G A
N A R O D Ó W

SUPLEMENT

180 HERBÓW
NOWYCH
I
POPRAWIONYCH

ORAZ

13 TYSIĘCY
NAZWISK
SZLACHTY
O NIEZNANYCH
HERBACH

Album pt. „Herby szlacheckie Rzeczypospolitej Obojga Narodów” opracowywany był w latach 1998-2003. Od tamtego czasu zdołałem odnaleźć w wielu źródłach, poprzednio niedostępnych, wiele nowych opisów bądź wizerunków herbów szlacheckich z okresu przedrozbiorowego. Dzięki uwagom czytelników przesyłanych do mnie zarówno tradycyjną pocztą jak i przez internet wykryte zostały także, na szczęście nieliczne, błędy i opuszczenia. Owocem tych działań jest zestaw ponad 180 herbów, które jako suplement do mojej poprzedniej książki tu umieszczam.

Przy podpisach niektórych herbów znajduje się znak . Oznacza on, że przedstawiony herb jest korektą (Erratą) i w istocie herb poprzednio przedstawiony był błędny. Herby o nazwie powtarzającej poprzednią są innymi wersjami bądź odmianami funkcjonującymi równolegle.

ADAMOWICZ

 BACCIARELLI BAJER
(Leliwa odm.)

SPIS NAZWISK SZLACHECKICH RODÓW O ZAPOMNIANYCH HERBACH

Spis obejmuje rody szlacheckie z okresu Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Nazwiska występują w zachowanych dokumentach, ale bez podania herbu lub też z herbem o nieznanym wyglądzie. Najczęstsze daty pochodzą ze spisów z elekcji królewskich – 1632, 1648, 1669, 1674, 1697, 1733, 1764. Poza spisem nazwisk rodów, których herb nie zachował się w postaci opisu lub rysunku, występują nazwiska ze znakiem (E), czyli uzupełnienia i poprawki tekstowe do książki „Herby szlacheckie Rzeczypospolitej Obojga Narodów”, oraz ze znakiem (H), czyli z nowymi herbami stanowiącymi suplement. Czytelników bardzo proszę o nadsyłanie na mój adres internetowy gajl_t@2n.pl udokumentowanych wiadomości o nieznanym herbach.

A
 ARAZA-SWIAKCI, 1528, grodzieński
 ABDULEWICZ, 1500, Litwa
 ABDZIEWICZ, 1500
 ABERDOWSKI, 1517, trocki
 ABIELSKI, 1772
 ABLOWSKI, 1756, sandom.
 ABRAHAMICZ, 1700, Litwa
 ABRAKOWICZ, 1460, krakowskie
 ABRANT, 1600, piński
 ABRANOWICZ, 1600, Litwa
 ABRATOWSKI, 1700, Litwa
 ABRYSOWSKI, 1750, przemyski
 ACZDOHAJ, 1528, trocki
 ACZYMIERSKI, 1530, lwowskie
 ADAMOSKI, 1798, Prusy
 ADAMOWICZ - h. własny (H)
 ADAMSON, 1697
 ADELING, 1624, Kurlandia
 ADELSKI, 1648, ruskie
 ADERS, 1681
 ADKIEWICZ, 1794, Prusy
 ADRYJANOWICZ, 1791, Inflanty
 ADZYKICZ, 1530, trocki
 AFENDIEWICZ, 1528
 AFNER, 1851, kijowskie
 AGDIEWSKI, pvc 1861, wołyńskie
 AJHLER, 1544
 AJASIEWICZ, 1773, Litwa
 AJWAS, nb. 1790, Bukowina, h. własny
 AKALINSKI, 1831
 AKIERSZAF, 1580, Inflanty
 AKMINOWICZ, 1700, wileńskie
 AKSBERG, 1643, Wołyń
 AKSZEWSKI, h. Złota Góra, 1600, mińskie
 AL(L)INSKI, 1559, wileńskie
 ALANOWID, 1700, nowogródzkie
 ALASOWICZ, 1624, Litwa
 ALBERDINI, 1529 nb.
 ALBIKIEWICZ, 1723
 ALBRECHTOWICZ, 1760, Prusy
 ALCYATO, h. Łosień, 1836 nb.
 ALDUKIEWICZ, 1576
 ALDZIUKIEWICZ, 1567
 ALEBICKI, 1575, pomorskie
 ALEMBEK, 1460, trocki
 ALEMBEK, 1700, Wołyń
 ALIBERDA, 1658, Litwa
 ALICHNIEWICZ, 1528
 ALIMOWICZ, 1883
 ALIENSKI, 1559, wileńskie
 ALISZYNSKI, 1700, mazowieckie
 ALIŹKI, 1850, poznańskie
 ALISIEWICZ lub
 ALISZEWICZ, 1528, wileńskie
 ALIŁICKI, 1490, nowogródzki
 ALIANDOWICZ, h. własny, 1700, białski-podlaski

AMANDUS, 1566 nb., Kraków
 AMBROK, 1600, wileńskie
 AMBROSZKIEWICZ, 1700, wileńskie
 AMBROZEWski, 1600, Prusy
 AMELANG, 1772, Prusy
 AMIRGEREJ lub
 AMIRGERSKI, 1600, Żmudź
 AMROGOWICZ, 1880, poznańskie
 AMSTOROWICZ, 1700, wileńskie
 ANCYPA, 1700, h. Obuchowicz, wileńskie
 ANDLEWSKI, 1670
 ANDROCHOWICZ, 1782 pvc., białski
 ANDRUSZKAJTIS, 1528, wileńskie
 ANDRUSZKO, 1430, wileńskie
 ANDRUSZKOWSKI, 1700, wileńskie, poznańskie
 ANDRUTOWICZ, 1528, Żmudź
 ANDRYANOWICZ, 1528, kowieński
 ANGELOWICZ, nb. 1806, lwowski
 ANICKI, 1700, brzesko-litewski
 ANIKOWICZ, 1700, horecki
 ANKUDOWICZ, 1528, kowieński
 ANTOL, 1440, santocki
 ANTONIEWSKI, nb. 1764
 ANTONINI, 1831, oficer WP
 ANTOROWICZ, 1600, smoleńskie
 ANTOSZKIEWICZ, 1650, poniewieski
 ANTOWICZ, 1700, brzesko-litewski
 ANTYPOWICZ, 1700, włodzimierski
 ANUSZKIEWICZ, 1650, tetszewski
 ANYZEWSKI, 1824, oficer WP
 APRILEWICZ, nb. 1764
 ARANCZEWSKI, 1800, mołyłowski
 ARANOWICZ, 1721, trocki
 ARASIMSKI, 1600, Litwa
 ARAZIMSKI, 1600, Litwa
 ARAZLICZ, 1528
 ARCHOROWICZ, 1736, prużański
 ARDASZEWICZ, 1559, trocki
 ARDEK, 1648, pomorskie, h. własny
 ARDZIEJEWSKI, 1700, poznańskie
 ARECHWA, 1700, grodzieński
 AREMSKI, 1816, chełmińskie
 AREMOWICZ, 1700, wileńskie
 ARENSKI, 1884, poznańskie
 ARKENBALD, 1346, sieradzkie
 ARLAKOWICZ, 1700, lomżyński
 ARMATOWICZ, 1700, mińskie
 ARNOLSKI, 1500, chełmińskie
 ARSLANOWICZ, 1525, wileński, h. Arslan
 ARSZENIEWSKI, 1650, bractawski
 ARTAMONOW, 1700, wołyńskie

ARTISZOWSKI, 1700, Litwa
 ARTUCHEWICZ, 1528, wileńskie
 ARTOWSKI, 1670, brodzieński
 ARTYNOWSKI, 1600, kijowskie
 ASIEWICZ, 1700, oszmiański
 ASNYK, 1824, oficer WP
 ASZENDORE, nb. 1768, śniatyński
 ATABIOWICZ, 1382, Lwów
 AU, nb. 1790, kapitan WP
 AUDIKOWSKI, 1700, trembowelski
 AUER, 1629, wileńskie
 AUEROCHS, 1536, Prusy
 AUERONKIEWICZ, 1700, z. warszawska
 AURYLOWICZ, 1700, mińskie
 AUSPERG, 1789, oficer WP
 AUSPITZ, nb. 1790, kapitan WP
 AUSZPIC, 1750, krakowskie
 AWAKOWICZ, 1656
 AWRASIEWICZ, pvc. 1804, kowieński
 AWRELEWSKI, pvc. 1746, poznańskie
 AXAT, 1700, żytomierski
 AXBERG, 1590, lubelskie
 AZARKIEWICZ, 1700, horodecki
 AZARYCZ, 1650, hołzrujski
 AZOROWICZ, 1700, homelski

B
 BABANOWICZ, pvc. 1832, litzki
 BABASZ, 1500, Litwa
 BABENK, 1450, lomżyńskie
 BABIATYNSKI, 1500, lubelskie
 BABIESZEWSKI, 1450, poznańskie, Prusy
 BABIK-STRZELECKI, 1600, trocki, wołyńskie
 BABKA, 1620, pomorskie
 BABSZYNSKI, 1400, podolskie
 BABY, nb. 1487
 BACCIARELLI - h. własny (H)
 BACHA, 1600, żmudzkie
 BACHANOWICZ, 1700, mińskie
 BACHAREWICZ, 1700, mińskie
 BACHDAZAROWICZ, 1735
 BACHNICKI, 1798, Prusy
 BACHORZEWSKI, 1450, inowrocławskie
 BACHRA, h. Bar, pvc. 1830, grodzieński
 BACHTJAROWICZ, 1488, Litwa
 BACZANKIEWICZ, 1784
 BACZYMAŁSKI lub
 BACZYMAŁSKI, 1700, mińskie
 BADANSKI, 1650, warszawskie
 BADARACHJ lub
 BADARADY, h. własny, 1750
 BADECKI, 1600, gnieźnieński
 BADGURSKI, 1768, Prusy
 BADURKOWSKI, 1450, krakowskie
 BADURSKI, 1740

BADYNI, nb. 1680, Lwów
 BAPTAŁOWSKI, 1650, wołyńskie
 BAGIEWICZ, 1450, Litwa
 BAGINKOWSKI, 1532, Śląsk
 BAGNOWSKI, 1700, poznańskie
 BAHAWSKI, 1450, krasnostawski
 BAJDULA lub
 BAJDUŁOWICZ, 1667
 BAJECKI, 1520, wołyńskie
 BAJER, BAYER, BAIR - h. własny (H)
 BAJRAMSUBOWICZ, 1558, Litwa
 BAJRANOWICZ, 1658, Tatar
 BAJSZEWski, 1700, lomżyński
 BAKALINSKI, pvc. 1804, kijowskie
 BAKANSKI, 1648, przemyski
 BAKLANOWSKI - h. Ossorya (E)
 BAROCKI, 1392, podolskie
 BALAKIER, 1500, mozyrski
 BALAS, 1660, pomorskie
 BALASINOWICZ, h. własny, id. 1788
 BALDER, 1700, podolskie
 BALDOWICZ, 1415, mazowieckie
 BALECKI, 1700, żmudzkie
 BALGA, h. własny, 1600, chełmińskie
 BALIBUZA, 1613, podolskie
 BALIKA, id. 1607
 BALIKOWSKI, 1697, poznańskie
 BALITA, 1600
 BALKOWSKI, 1697, poznańskie
 BALL, h. własny
 BALLIKIEWICZ, 1700, wileńskie
 BALLOG, h. własny, pvc. 1852, podolskie
 BALLUS, h. własny, id. 1685
 BALNICKI, 1676, mazowieckie
 BALNIEWSKI, 1697, mieścisławskie
 BALOSZESKUL, h. własny, id. 1800
 BALUCZYŃSKI, 1509, lwowski
 BALUTOWICZ, pvc. 1853, kowieńska
 BALWIN, 1700, Śląsk, Prusy
 BALABUCHA, h. własny
 BALADYNSKI, pvc. 1816, kijowskie
 BALAK, 1660, lwowskie
 BALAKIER, 1350, Ukraina
 BALAN, 1500, wileńskie
 BALASANOWICZ, h. własny, pvc. 1802, podolskie
 BALBASZEWSKI, pvc. 1845, podolskie
 BALDO, 1600, piotrkowski
 BALDYKOWSKI, 1600, podolskie
 BALDYSZEWICZ, 1567
 BALKOWSKI, 1600, włoszczoński, wołyńskie
 BALŹKI
 BALWANOWICZ, pvc. 1815, kijowskie
 BALYKA, 1600, kijowski
 BAMBEK, 1660, bractawskie

PROMCZYKOWICZ, 1528, wołyńskie
PROMSEN, 1773, kapitan WP
PRONKOWICZ, 1516, wileńskie
PROSCENSKI, 1572, warszawski
PROSICKI, 1697, krakowski
PROSNOWSKI, 1669, przemyski
PROSTEWICZ, 1528, Żmudź
PROSZCZYCKI, 1625, śluzki
PROSZEWICZ, 1669, Żmudź
PROTASEWICKI, 1700, mińskie
PROTASZEWICKI, pw. 1830, grodzieński
PROTNICKI, 1697, łomżyńskie
PROTOWSKI, 1700, żytomierski
PROŻOROWSKI, 1600, Litwa
PRUCHLIŃSKI, 1777, Wilno
PRUCHNOWSKI, 1600, inowrocławskie
PRUCHOWSKI, 1600, poznańskie
PRUCHYŃSKI, 1697, podlaskie
PRUCICKI, 1564, warszawski
PRUCZYŃSKI, 1669, sieradzki
PRUDZICKI, 1698, słoński
PRUDZIŃSKI, 1669, poznańskie
PRUSAK, 1697, wieluniński
PRUSIAŃSKI, 1669, kaliski
PRUSIEWICZ, 1700, mińskie
PRUSIN, 1400, czerski
PRUSINOWICZ, 1650, Litwa
PRUSZCZEWICZ, gdański
PRUSZCZYCKI, 1671, podlaskie
PRUSZCZYŃSKI, 1570, plockie
PRUSZECKI, 1687, lubelskie
PRUSZEŃSKI, 1550, opoczyński
PRUSZKUL, h. własny
PRUSZYCKI, 1704, krakowski
PRYCK, 1700, kijowski
PRYDYBAŁO(WICZ), 1528, połockie
PRYJOMSKI, 1600, Prusy
PRYKINOWICZ, 1528, Żmudź
PRYKOWSKI, 1648, łomżyński
PRYLINSKI, 1600, Prusy
PRYN, h. własny Prusy
PRYSZKA, 1575, mazowiecki
PRYSZMEN, 1697, Żmudź
PRYSZYCHWOSKI, 1530, brzeskie-lit.
PRYTIŃSKI, 1609, wołyńskie
PRYWEREDOWSKI, 1569, wołyńskie
PRZEBYLSKI, 1806, Prusy
PRZEBSŁAWSKI, 1773, halicki
PRZECHEWICKI, 1550, pomorski
PRZECISKI, 1470, trembowelski
PRZECZESZEWSKI, 1600, inowrocławskie
PRZECZYŃSKI, 1669, podlaskie
PRZECZYŃSKI, 1450, pilzneński
PRZECZYTAŃSKI, 1600, braclawskie
PRZEDBOR, 1579, sandomierskie
PRZEDKOWSKI, 1600, rawskie
PRZEDPEŁKOWSKI, 1500, plockie
PRZEDRZYMSKI, 1798
PRZEGOCCI, 1848, Wołyń
PRZEGONIECKI, 1612, warszawski
PRZEJAŁGOWSKI, 1764, Litwa
PRZELASKOWSKI, pw. 1854, mińskie
PRZELIEWSKI, 1580, Litwa
PRZELUCKI, pw. 1815, kijowski
PRZELUGOWSKI, 1697, chełmiński
PRZELUSKI, 1848, Wołyń

PRZEMAŁOWSKI, 1600, łomżyński
PRZEMĘTOWSKI, 1584, Prusy
PRZEMYSKI, 1669, witebski
PRZEMYSKI, h. Dwój-Ostróg, nb. 1768
PRZEMYSŁAWSKI, 1697, poznański
PRZENICZKA, 1848, krzemieniecki
PRZENIŃSKI, 1538, Śląsk
PRZENSKI, 1697, lubelski
PRZEORSKI, 1630, sieradzki
PRZEPANKOWSKI, 1697, kaliski
PRZEPIÓRKA, 1653, lubelski
PRZEPIÓROWSKI, 1480, opatowski
PRZEPOLEWSKI, 1700, wileński
PRZEPUTKA, 1640, lwowski
PRZERAŃSKI, 1611, kaliski, lubelski
PRZESDOMA, 1583, lubelski
PRZESŁAŃSKI, 1848, kijowski
PRZESŁODZKI, 1789
PRZESPOLEROWSKI, 1697, kaliski
PRZESZCZIŃSKI, 1650, Prusy
PRZESZKODZIŃSKI, 1786, Poznań
PRZEŚLIŃSKI, 1605
PRZEWIŃSKI, pw. 1802, miński
PRZEWOSKI - h. własny (H)
PRZEWROCKI, 1583, lubelski
PRZEWULSKI, 1786, podlaskie
PRZEBONCKI, 1560
PRZEZDZIENSKI, 1583, lubelski
PRZEZNICKI, 1570, sandomierski
PRZEŻE(O)WSKI, 1600, żytomierski
PRZOWSKI, 1460, mazowiecki
PRZYBIELSKI, 1894, Prusy
PRZYBYŁECKI, 1764, Litwa
PRZYBYŁKOWSKI, 1600, przemyski
PRZYDÓJEWSKI, 1697, inowrocławskie
PRZYGARNICKI, 1600, kijowski
PRZYJAŁKOWSKI, 1642, lubelski
PRZYJMKOWSKI, 1700, mazowiecki
PRZYKOWICZ, 1596, bielski-podl.
PRZYKUCKI, 1556, brzeski-kuj.
PRZYLARSKI, 1800, Prusy
PRZYLEPIŃSKI, 1700, ruski
PRZYŁBICKI, 1600, ruski
PRZYMANOWSKI, 1800, Kraków
PRZYPKA, 1577, opoczyński
PRZYPUTKA, 1640, lwowski
PRZYSOCKI, 1632, wileński
PRZYSTAŃSKI, 1785, mazowiecki
PRZYSTAŃSKI, 1720, piotrkowski
PRZYSTOJECKI, 1750, połockie
PRZYSUSZYŃSKI, 1700, opoczyński
PRZYŚLIBORSKI, 1651, lwowski
PRZYTEK, 1500, opoczyński
PRZYTOCKI, 1758, z. czerska
PRZYTYCKI, nb. 1613, h. własny
PRZYWARSKI, 1700, opolski
PRZYWUSKI, 1662, lubelski
PRZYWYSKI, 1579, piotrkowski
PSIŃSKI, 1669, brzeski-kuj.
PSIURSKI - h. Jastrzębiec (E)
PSTRAŃSKI, 1650, przemyski
PSTRONSKI, 1580, plockie
PSZCZELIŃSKI, nb. 1683, h. własny, sandomierski

PSZCZOLEWSKI, 1700, słoński
PSZCZONKA, 1587, mazowiecki
PTACH, 1840, pomorski
PTAKIEWICZ, 1698, wołkowski
PTASZKOWICZ, 1560, sieradzki
PTASZKOWSKI, h. Gryzima odm., 1530, sieradzki
PUC, PUTZ, 1780
PUCEWICZ, 1560, nowogrodzki
PUCHACZ, 1697, sieradzki
PUCHACZEW, 1486, wołyński
PUCHACZEWICZ, 1560
PUCHAŁOWSKI, 1651, lubelski
PUCHARECKI, 1733, sandomierski
PUCHOWSKI, 1698, trocki
PUCEJEWICKI, 1764, Litwa
PUCEWSKI, 1559, nowogrodzki
PUCKI, 1600, mazowiecki
PUCNIK, PUCZNIK, 1605, inowrocławskie
PUCAJEWICZ, PUCAJEWICKI, 1560, wołyński
PUCZKOWSKI, 1654, mazowiecki
PUCZWIŃCOWICZ, 1698, miński
PUCZYŃSKI, 1698, piński
PUDAWSKI, 1792, Prusy
PUDEŁKO, 1560, łucki
PUDEROWICZ, 1662, oficer WP
PUDKOWSKI, 1632, podlaski
PUDLIKOWSKI, 1547, poznański
PUJAKIEWICZ, 1528, Żmudź
PUJSZTORT, 1528, Żmudź
PUKACKI, 1650, żytomierski
PUKACZEWSKI, 1686, rotmistrz WP
PUKANIEWICZ, pw. 1816, kijowski
PUKIELSKI, 1723, lubelski
PUKIERZYŃSKI, nb. 1661, Zaporże
PUKOWSKI, 1494, ruski
PULCZYCKI, 1792, inowrocławskie
PULMAN, 1670, oficer WP
PULWERZYŃSKI, nb. 1661, Zaporże
PUŁAK, 1600, łęczycki
PUŁCHOWSKI, 1730, nurski
PUŁJANOWSKI, 1764, Litwa
PUŁKIEWICZ, 1697, chełmiński
PUŁKOWSKI, 1697, ciechanowski
PUŁWIŃSKI, 1697, Żmudź
PUNGL, 1698, kowieński
PUNIKIERSKI, 1726, piotrkowski
PUNOWSKI, 1697, brzeski-lit.
PUŃSKI, 1528, Żmudź, poznański
PUPSZTOWICZ, 1500, Żmudź
PURGACKI, 1697, ruski
PURPUROWSKI, 1690, Litwa
PURYSZKA, h. własny
PURZYŃSKI, 1775, kijowski
PUSCH - h. własny (H)
PUSKARZYC, 1561, Żmudź
PUSTOŁSKI, 1613, warszawski
PUSTOŁOWSKI, 1623
PUSTOTA, 1502
PUSZCZYŃSKI, 1592, brzeski-lit.
PUSZEWSKI, 1660, ruski
PUSZKAROWICZ, 1542, Żmudź
PUSZKARZEWICZ, h. Puszkarczyk, 1842, gub. kowieńska
PUSZKLIŃSKI, 1697, sieradzki
PUSZNIKOWSKI, 1618, brzeski-kuj.
PUSZOWSKI, 1680, braclawski
PUSZYCKI, 1600, belski
PUSZYŃSKI, 1648, krakowski

PUŚCIKOWSKI, h. własny
PUTFIŃSKI, 1733, wileński
PUTRAM, 1624, Inflanty
PUTRYKIEWICZ, 1528, wołyński
PUTTKAMER - h. własny (H)
PUTYANOWICZ, 1700, połocki
PUTYWLICZ, 1600, Litwa
PUYSZTORTIS, 1528, Żmudź
PUZDOWSKI, 1686, lubelski
PUZDRO, 1500, krakowski
PUZDROWICZ, 1672, czerski
PUZEL, h. własny
PUZEREWICZ, 1687, lubelski
PUZEWICZ, 1697, trocki
PUZIKOWSKI, 1600, wołkowski
PUZINOWSKI, 1669, miński
PUZKARYNEK, 1586, kijowski
PUZYŃSKI, 1764, podolski
PUZYR, h. własny, wileński
PUZYREWICZ, 1687, lubelski
PUZYROWSKI, 1792, trocki
PUŻACKI, pw. 1832, kijowski
PUŻAKIEWICZ, pw. 1842, miński
PUŻYŃSKI, 1700, Żmudź
PYCHOCKI, 1640, łomżyński
PYCHOLSKI, 1648, wileński
PYCHOWSKI, 1619, pomorski
PYLIK, 1550, warszawski
PYNETTA, 1764, Litwa
PYRĄCKA, 1674, pomorski
PYRCH, 1778, generał WP
PYRZANOWSKI, 1600, lubelski
PYRZYŃSKI, pw. 1844, miński
PYSOWSKI, 1733, smoleński
PYSTYŃSKI, 1560, kijowski
PYSZKIEMBEK, 1677, oficer WP
PYSZKIEWICZ, 1624
PYSZNIC, pw. 1782, sandomierski
PYSZNIOWICZ, 1783, poznański
PYTELSKI, 1600, wileński
PYTLEWSKI, 1700, gnieźnieński
PYZ(Ż)URSKI, 1697, sandomierski
PYZOWSKI, 1600, krakowski
PYZEWSKI, pw. 1837, kijowski

R

RABACZEWSKI, 1700, wileński
RABANOWSKI, 1697, chełmiński
RABASZEWSKI, 1764, chełmiński
RABCZYŃSKI, 1700, belski
RABEK, 1750, brzeski-lit.
RABENWALD, 1516, Prusy
RABICKI, 1643, sanocki
RABIEWICZ, 1740
RABIEWSKI, 1650, lubelski
RABROCKI, 1581, krakowski
RABROWSKI, 1689, lubelski
RABSKI, 1689, warszawski
RACHANOWSKI, 1609, belski
RACHONSKI, 1700, lwowski
RACHUŃSKI, 1650, plockie
RACHUZ, 1700, Litwa
RACHWAŁSKI, 1651, lubelski
RACHWICZ, 1498
RACIANUS, 1770, belski
RACIAŃKI, 1764, brzeski-kuj.
RACIBOREK, 1669, lubelski
RACIBORZ, 1580, wrocławski
RACICKI, 1576, kaliski
RACIEWICZ, 1671, sandomierski
RACIEDZKI, 1733, kaliski
RACIGNIEWSKI, 1549, Prusy
RACINIEWSKI, 1570, chełmiński

ŻELEPUZYC, 1490, mińskie
 ŻELEŻNICKI, 1560, podlaskie
 ŻELICKI, 1697, gnieźnieński
 ŻELISZE(SZO)WSKI, 1697,
 krakowskie, sandomierskie
 ŻENGOŁOWICZ, 1700, Żmudz
 ŻERAWSKI, 1550, krakowskie,
 mazowieckie
 ŻERDECKI, 1697, Inflanty
 ŻERDZIŃSKI, 1700, częstochow.
 ŻEROTYSKI, 1500
 ŻEROWSKI, ŻYROWSKI, 1560,
 sieradzkie
 ŻĘDŁOWSKI, 1648, Żmudz
 ŻŁOBICKI, 1600, kijowskie
 ŻŁOBICZ, 1630, podolskie
 ŻMICZEWSKI, 1600, łomżyński
 ŻMIEDZKI, 1600, grójceki
 ŻOCHYŃSKI, 1550, olkuski
 ŻODZIEWICZ, 1700, wileński
 ŻOLSKI, 1789
 ŻOLBIEKA, 1697, witebskie
 ŻOLEŃKI, 1600, gnieźnieński
 ŻOLMIRSKI, 1700, poznańskie
 ŻOLNIEROWICZ, 1560, wileńskie
 ŻOŁOK, 1697, Żmudz

ŻOŁTAŃSKI, 1600, ruskie
 ŻOMEJTYNOWICZ, 1540,
 witebskie
 ŻONGOŁOWICZ, 1700, Żmudz
 ŻORA, 1600, kijowskie
 ŻORMIŃSKI, 1650, lwowskie
 ŻORNICKI, 1550, ruskie
 ŻÓLKIEWICZ, 1700, Litwa
 ŻÓŁKOŃSKI, 1700, piński
 ŻÓŁTEK, 1697, łukowski
 ŻÓŁTKOWSKI, 1700,
 ciechanowski
 ŻÓŁTYCH, 1560, z. czerska
 ŻÓŁTYŃSKI, 1700, przemyski
 ŻÓRAMIŃSKI, 1550, łomżyński
 ŻUBRYK(OWICZ), 1560, sądeckim
 kijowskie
 ŻUCHOWSKI – h. Żukowski (E)
 ŻUCZEK, 1700, lidzki
 ŻUCZKOWSKI, 1700, Bukowina
 ŻUCZYŃSKI, 1600, bełskie
 ŻUDRA, 1733, mińskie
 ŻUKIEWICZ, 1600, trockie,
 wileńskie, Tatar
 ŻUKOWICZ, 1600, mińskie
 ŻUKOWIECKI, 1560, wołyńskie

ŻULKOWICZ, 1528, Żmudz
 ŻULKOWSKI, 1740, Litwa
 ŻUŁTAŃSKI, 1733, sieradzkie
 ŻUŁTKOWSKI, 1733, poznańskie
 ŻUPAŃSKI, 1800, Poznań
 ŻUPKOWSKI, 1687, trockie
 ŻUPRANOWSKI, 1700, oszmiański
 ŻURACHOWSKI, 1600, wołyńskie
 ŻURAWEL, 1700, bełskie
 ŻURAWLEWICZ, pw. 1782,
 lwowski
 ŻURKIEWICZ, 1650, łomżyński
 ŻUROWIECKI, 1600, ruskie
 ŻUTOWTOWICZ, 1500, Żmudz
 ŻWIRBLIS, 1528, Żmudz
 ŻWIRBŁOWICZ, 1528, Żmudz
 ŻYBULT, 1600, kijowskie
 ŻYBULTOWSKI, 1690, Prusy
 ŻYBURT > ZYBURT
 ŻYBURT, pw. 1782, orszański
 ŻYCHLINOWSKI, 1669, kaliskie
 ŻYDECKI, pw. 1857, wołyńskie
 ŻYDKOWSKI, 1697, ruskie
 ŻYDZIATA, 1700, Litwa
 ŻYDZKI, 1764, krakowskie
 ŻYGDĄŁO – h. Lubiec (E)

ŻYGLĄDZKI, 1560, chełmińskie
 ŻYGLIŃSKI, 1733, rawskie
 ŻYLICHOWSKI, 1700, mińskie
 ŻYLSKI, dobrzyński
 ŻYL, 1697, brzeskie-lit.
 ŻYNIWICZ, 1514, trockie, Tatar
 ŻYRAKOWSKI, 1600, krakowskie
 ŻYRKOWSKI > ZYRKOWSKI
 ŻYRNOWSKI, 1600, wileńskie
 ŻYROMSKI, 1660, Wołyńskie,
 Litwa
 ŻYSZKOWSKI > ZYSZKOWSKI
 ŻYTKIŃSKI, 1697, sandomierskie
 ŻYWACZYŃSKI, 1700, podolskie
 ŻYWIĄKOWSKI, 1700,
 sandomierskie
 ŻYWIŃKI, pw. 1782, krakowskie
 ŻYWIECKI, 1560, krakowskie
 ŻYWIŁKOWSKI, 1700,
 sandomierskie
 ŻYWKOWICZ, 1600, kijowskie
 ŻYWOKŁOD, 1600, wołyńskie
 ŻYWOLT, 1660, połockie,
 wołyńskie
 ŻYŻKOWSKI, 1700, kijowskie,
 warszawski

BIBLIOGRAFIA

- Adam Boniecki – HERBARZ POLSKI, t. I-XVI, Warszawa, 1899-1912
 Seweryn Uruski – RODZINA. HERBARZ SZLACHTY POLSKIEJ, t. I-XVI, Warszawa, 1904-1935
 Juliusz Ostrowski – KSIĘGA HERBOWA RODÓW POLSKICH, Warszawa, 1897
 Stanisław Chrząński – TABLICE ODMIAN HERBOWYCH, 1909, z indeksem nazwisk Sylwina H. Becheickiego (2003)
 Stanisław Dumin – HERBARZ RODZIN Tatarskich Wielkiego Księstwa Litewskiego, Gdańsk, 1999
 Barbara Trelińska – HERBY NOBILITACJI I INDYGENATÓW, Lublin, 2001
 Czesław Malewski – SPIS SZLACHTY WILEŃSKIEJ, maszynopis
 J. Siebmacher – GROSSES UND ALLGEMEINES WAPPENBUCH, Norymberga, 1874
 Emilian von Żernicki-Szeliga – DER POLNISCHE ADEL, Hamburg, 1900
 Emilian von Żernicki-Szeliga – VASALLEN-LISTE
 Kazimierz Marcinkiewicz – RODZINY ZASZCZYCONE SZLACHECTWEM W KRÓLESTWIE POLSKIM 1815-1836, Warszawa, 1907
 Sławomir Górzynski – NOBILITACJE W GALICJI W LATACH 1772-1918, Warszawa, 1999
 Sławomir Leitberger – NOWY ALMANACH BŁEKITNY, 1993
 Adam Heymowski – HERBARZ INFLANT POLSKICH, Paryż, 1964
 M. Pawliszczew – HERBARZ RODZIN SZLACHECKICH KRÓLESTWA POLSKIEGO, cz. 1-2, Warszawa 1853
 W.K. Łukomski, W.L. Modzalewski – MAŁOROSSLSKI GIERBOWNIK, Petersburg, 1914
 Adam Pszczółkowski – SZLACHTA MAZOWIECKA, strona internetowa, 2005
 Karol Dobrzeński – POCZET SZLACHTY MAZOWIECKIEJ, strona internetowa, 2005
 Marcin M. Wiszowaty – SZLACHTA POMORSKA, strona internetowa, 2005
 Oleg Chorowiec – SZLACHTA WOŁYŃSKA, strona internetowa, 2004

BADANIA
GENEALOGICZNE
I HERALDYCZNE

POSZUKIWANIA
DOKUMENTÓW
W ARCHIWACH

ANDRZEJ ZYGMUNT ROLA-STĘŻYCKI
 05-600 GRÓJEC, AL. NIEPODŁĘGŁOŚCI 3
 TEL. +48 (0 48) 664 17 17, +48 (0 48) 664 44 15
instytut@instytut-genealogii.com.pl